

LBRIS

We know
books

KEN FOLLETT

CODUL
ZERO

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

5 A.M.

Racheta Jupiter C se află pe rampa de lansare din Complexul 26, Cape Canaveral. Din motive de securitate, este acoperită cu fâșii imense de prelată, mai puțin coada, care este aceea a unei rachete obișnuite Redstone, din arsenalul armatei. Dar celelalte componente, ascunse sub pelerina misterioasă, sunt unice...

S-a trezit înspăimântat.

Mai rău chiar, era îngrozit. Inima îi bătea cu putere, respira sacadat și trupul îi era încordat. Semăna cu un coșmar, doar că, treaz în acel moment, nu simțea niciun fel de ușurare. Avea senzația că se întâmplase ceva îngrozitor, dar nu știa ce anume.

A deschis ochii. O geană palidă care venea din camera alăturată lumina lucrurile dimprejurul lui și așa a reușit să distingă niște forme vagi, familiare, dar sinistre. Undeva în apropiere se auzea cum curgea apa într-o cisternă.

A încercat să se liniștească. A înghițit în sec, a respirat de câteva ori profund și regulat și s-a străduit să gândească rațional. Era întins pe o podea tare. Îi era frig, îl durea peste tot și avea un soi de mahmureală, cu durere de cap, gura uscată și o senzație de greață.

S-a ridicat în șezut, tremurând de spaimă. Se simțea un miros de podele umede, spălate cu un dezinfectant puternic. A recunoscut contururile unui șir de chiuvete.

Se afla într-o toaletă publică.

Era dezgustat. Dormise pe pardoseala unei toalete pentru bărbați. Ce mama dracului se întâmplase cu el? A încercat să se concentreze. Era complet îmbrăcat, purta un fel de manta și ghete grele, deși avea senzația că nu erau hainele lui. Panica începea să dispară, însă îi luă locul o spaimă adâncă, mai puțin isterizantă, dar mai rațională. Cu el se petrecuse ceva foarte rău.

Avea nevoie de lumină.

S-a ridicat în picioare. A privit împrejur, zgâindu-se în beznă, ca să ghicească unde ar putea să fie ușa. Cu brațele întinse în față, în caz că dădea peste ceva obstacole invizibile, și-a făcut drum până la un perete. Apoi a luat-o precum crabul, într-o parte, în timp ce mâinile pipăiau locul. A dat peste o suprafață sticloasă și rece, despre care a presupus că era o oglindă, deși, de fapt, era un suport-rolă pentru prosoape, pe urmă peste o cutie metalică, probabil un aparat de joc de noroc. În sfârșit, cu vârful degetelor a atins un întrerupător și l-a acționat.

O lumină strălucitoare a inundat pereții îmbrăcați în faianță albă, podeaua din beton și un șir de toalete cu ușile deschise. Într-un colț era ceva ce arăta ca un morman de haine vechi. Se întreba cum ajunsese el acolo. S-a concentrat mai mult. Ce se petrecuse noaptea trecută? Nu-și putea aduce aminte.

Teama aceea isterizantă începea să-i revină, pe măsură ce înțelegea că *nu-și putea aduce aminte nimic*.

Și-a încleștat dinții, ca să nu strige în gura mare.

Ieri... alaltăieri... nimic. Cum îl chema? Nu știa.

S-a întors către șirul de chiuvete. Deasupra acestora era o oglindă lungă. Când s-a privit, a văzut un vagabond jegos, îmbrăcat în zdrențe, cu părul încâlcit, fața murdară și ochi bulbucăți, holbați ca la nebuni. A privit o secundă la vagabondul acela și apoi l-a izbit o revelație îngrozitoare. Șocat, a sărit înapoi, cu un țipăt și omul din oglindă a făcut la fel. Vagabondul era chiar el.

Nu și-a mai putut ține în frâu valul de panică. A deschis gura și, cu vocea tremurându-i de groază, a strigat:

– Cine sunt eu?

* * *

Mormanul de haine vechi s-a mișcat. S-a rostogolit pe o parte, a apărut un chip și o voce a băiguit:

– Ești un golan, Luke, las-o mai moale.

Îl chema Luke.

Era dramatic de recunoscător pentru această informație. Un nume nu era mare lucru, totuși îi oferea un punct de plecare. S-a uitat la însoțitorul lui. Bărbatul purta o haină de tweed, zdrențăroasă și legată în talie cu o bucată de sfoară, pe post de centură. Chipul tânăr și soios avea o privire vicleană. Bărbatul s-a frecat la ochi și a bombănit:

– Mă doare capul.

– Tu cine ești? a întrebat Luke.

– Sunt Pete, retardatule, nu mă ții minte?

– Nu... a zis Luke, înghițind cu greu, parcă să-și domolească panica. Mi-am pierdut memoria!

– Da' nici nu mă miră. Ieri ai băut aproape o sticlă întreagă de țârie. E un miracol că nu ți-ai pierdut mințile cu totul, a spus Pete, lingându-se pe buze. Io aproape că nici n-am pus botul pe afurisitul ăla de burbon.

„Burbonul ar putea explica mahmureala“, s-a gândit Luke.

– Dar de ce aș fi băut o sticlă întreagă?

– Asta e cea mai tâmpită întrebare pe care am auzit-o io vreodată, a răs zeflemitor Pete. Ca să te îmbeți, vezi bine!

Luke era îngrozit. Era un vagabond bețiv, care dormea prin toaletele publice.

Îi era o sete cumplită. S-a aplecat deasupra unei chiuve, a dat drumul la apă rece și a băut direct de la robinet. Asta l-a făcut să se simtă mai bine. S-a șters la gură și pe urmă s-a silit să se privească din nou în oglindă.

Trăsăturile feței îi erau mai calme. Privirea de nebun dispăruse și îi luase locul o expresie de uluială și de consternare. Oglinda îi arăta un bărbat de aproape patruzeci de ani, cu părul negru și ochi albaștri. Nu avea nici barbă, nici mustață, însă obrazul îi era acoperit cu tuleie negre și destul de crescute, semn că nu se bărbierise de mult.

S-a întors iar către însoțitorul lui.

– Luke și mai cum? a întrebat el. Care mi-e numele de familie?

– Luke... nu-mai-știu-cum, de unde dracu' să știu?

– Cum am ajuns în halul ăsta? De când sunt așa? Ce s-a întâmplat?

Pete s-a ridicat în picioare.

– Am nevoie de un mic dejun, a zis el.

Luke și-a dat seama că îi era foame. Se întreba dacă avea vreun sfânt. S-a căutat prin buzunarele hainelor, în trenți, în haină și în pantaloni. Toate erau goale. Nu avea bani, nici portofel, nici măcar o batistă. Niciun fel de bunuri, niciun indiciu.

– Cred că sunt lefter, a conchis el.

– Pe bune! a replicat Pete, sarcastic. Haide, vino! a continuat acesta, împleticindu-se pe ușă.

Luke l-a urmat.

Când a ieșit la lumină a suferit încă un șoc. Se afla într-un templu uriaș, gol și straniu de tăcut. Bănci de mahon, așezate în șiruri pe pardoseala de marmură aidoma stranelor dintr-o biserică, așteptau parcă o congregație fantomatică. În jurul vastei incinte, pe o consolă înaltă din piatră susținută de un șir de coloane, războinici din piatră, cu coifuri și scuturi, stăteau de pază deasupra locașului sfânt. Departe, deasupra capetelor lor, se înălța un acoperiș boltit, bogat ornamentat cu forme octogonale aurite. Lui Luke i-a trecut prin minte gândul smintit că a fost victima sacrificată într-un ritual straniu, care l-a lăsat fără memorie.

– Ce loc e ăsta? a întrebat Luke, plin de uimire.

– Union Station, Washington, DC, a răspuns Pete.

În mintea lui Luke s-a produs un clic și totul a căpătat sens. Ușurat, a văzut jegul de pe pereți, guma de mestecat pe care atâția pași o lipiseră de pardoseala din marmură și ambalajele de la bomboane și de la pachetele de țigări, aruncate prin colțuri. S-a simțit caraghios. Era într-o gară grandioasă, dimineața devreme, înainte ca ea să se umple de călători. Se speria singur, ca un copil care vede tot soiul de monștri în dormitorul lui întunecat.

„Ieșire“ și Luke se grăbi să-l prindă din urmă.

O voce agresivă a strigat:

– Hei! Hei, voi de colo!

– Vai, vai! a exclamat Pete și a grăbit pasul.

Un bărbat zdravăn, cu o uniformă strâmtă de lucrător feroviar, s-a repezit la ei, plin de o îndreptățită indignare.

– De unde ați răsărit, haimanalelor?

– Gata, plecăm, plecăm, a scâncit Pete.

Luke se simțea umilit să fie alungat afară dintr-o gară de către un funcționar obez.

Bărbatul nu se mulțumea să scape, pur și simplu, de ei.

– Ați dormit aici, nu-i așa? a protestat el, ținându-se scai de ei. Știți că nu e voie.

Pe Luke îl înfuria că era dojenit ca un școlar, chiar dacă bănuia că o merita. Dormise, *într-adevăr*, în afurisita aia de toaletă. S-a abținut să răspundă și a grăbit pasul.

– Aici nu-i azil de noapte, a continuat omul. Ai dracu' derbedei, haideți, ștergeți-o repede! a mai zis durduliul, îmbrâncindu-l pe Luke.

Acesta s-a întors deodată și l-a repezit pe bărbat.

– Să nu mă atingi!

A rămas surprins de tonul calm amenințător al propriei voci. Funcționarul s-a oprit imediat.

– Plecăm, așa că nu e nevoie să mai spui sau să mai faci nimic, e clar?

Speriat, bărbatul a făcut un pas mare îndărăt.

– Haide să plecăm, a zis Pete și l-a apucat pe Luke de braț.

Luke se simțea rușinat. Tipul era un cretin zelos, dar Luke și Pete erau niște vagabonzi și un angajat al căilor ferate avea dreptul să-i alunge. Luke n-ar fi trebuit să-l intimideze.

Au trecut pe sub arcada maiestuoasă. În jurul sensului giratoriu din fața gării erau parcate câteva mașini, însă străzile erau pustii. Aerul era foarte rece și Luke și-a strâns mai bine pe lângă el hainele rufoase. Era o dimineață geroasă de iarnă în Washington, poate în ianuarie sau februarie.

Se întreba în ce an or fi.

Pete a luat-o la stânga, aparent sigur încotro trebuia să meargă. Luke l-a urmat.

– Unde mergem? l-a întrebat el.

– Știi o biserică pe H Street, unde poți să primești un mic dejun gratis, dacă nu te deranjează să cânti un imn religios sau două.

– Sunt lihnit de foame. O să cânt un oratoriu întreg.

Cu pași siguri, Pete a urmat un traseu întortocheat prin cartierul cu case ieftine de închiriat. Orașul încă nu se trezise. Casele erau cufundate în întuneric, magazinele aveau încă obloanele trase, iar chioșcurile de ziare și bufetele cu meniuri accesibile nu deschisese încă. Luke a privit la fereastra unui dormitor drapată cu perdele ieftine și și-a imaginat înăuntru un bărbat care dormea profund, sub un maldăr de pături, alături de nevasta care îi ținea de cald; a simțit cum îl împungea un ghimpe de invidie. I se părea că și el aparținea acelei comunități matinală de bărbați și femei care se aventurau afară, pe străzile înghețate, în timp ce lumea obișnuită mai dormea încă: bărbatul în haine de lucru care se îndrepta

târșit către slujba lui ce începea devreme, în zori; tânărul biciclist, înfolfolit cu fular și mănuși; femeia care fuma singuratică în autobuzul puternic luminat.

Mintea îi mustea de întrebări neliniștitoare. Oare de cât timp era un bețiv? Încercase vreodată să se lase de băutură? Avea o familie care l-ar fi putut ajuta? Unde îl cunoscuse pe Pete? De unde făceau rost de băutură? Unde mergeau să o bea? Pete era însă un taciturn și Luke și-a înfrânat nerăbdarea, cu speranța că însoțitorul lui o să fie mai vorbăreț după ce o să mănânce ceva.

Au ajuns la o bisericuță care se înălța sfidătoare între un cinematograf și o tutungerie. Au intrat pe o ușă laterală și au coborât niște scări, până la subsol. Luke s-a trezit într-o sală lungă cu tavanul jos – cripta, s-a gândit el. La un capăt a văzut o pianină și un mic amvon; la celălalt, o plită de gătit. Între cele două capete, erau trei rânduri de mese cu bănci. La ele stăteau așezați trei vagabonzi, câte unul la fiecare masă, și priveau răbdători în gol. La plita de gătit, o femeie bondoacă amesteca într-o oală mare. Lângă ea, un bărbat cu barba colilie, care purta un guler preoțesc, se uita pe deasupra unei cafetiere înalte și zâmbea.

– Intrați! Intrați! a zis el, vesel. Veniți la căldură!

Luke l-a privit precaut, întrebându-se dacă era aieva.

Era cu adevărat cald, înăbușitor chiar, după aerul rece de afară. Luke și-a descheiat trenciul șleampăt.

– Neața, pastore Lonegan, l-a salutat Pete.

– Ai mai fost pe aici? l-a întrebat pastorul. Am uitat cum te numești.

– Eu sunt Pete, el e Luke.

– Doi discipoli¹! a zis pastorul, cu o bonomie ce părea sinceră. Ați ajuns puțin cam devreme pentru micul dejun, dar avem cafea proaspătă.

Luke se întreba cum reușea Lonegan să-și păstreze buna dispoziție când trebuia să se trezească atât de devreme ca să servească micul dejun pentru o adunătură de trântori catatonici.

Pastorul a turnat cafea în două căni mari.

– Lapte și zahăr?

Luke nu știa dacă îi plăcea cafeaua cu zahăr și lapte.

– Da, mulțumesc, a răspuns el, pe ghicite.

A luat cana și a sorbit din cafea. Avea un gust grețos de dulce și cremos. A bănuțit că în mod normal o bea fără nimic. Dar îi mai potolea foamea, așa că a băut-o repede pe toată.

– În câteva clipe vom spune și o rugăciune, a adăugat pastorul. Până terminăm noi, faimosul terci de ovăz al doamnei Lonegan va fi gata.

Luke s-a decis că suspiciunile lui fuseseră nedemne. Pastorul Lonegan era exact așa cum părea, un tip vesel căruia îi plăcea să ajute oamenii.

Luke și Pete s-au așezat la masa din scândură negeluită și Luke și-a studiat însoțitorul. Până atunci, nu-i văzuse decât fața murdară și hainele zdrențăroase. Dar în acel moment, stând alături de el, vedea că Pete nu prezenta niciunul dintre semnele unui bețivan învederat: nu avea vinișoare sparte, nici pielea uscată cu scuame care să i se desprindă de pe față, nu observă tăieturi și nici vânătăi. Poate că era prea tânăr – avea doar vreo

¹ Este vorba despre apostolii Petru și Luca (Pete și Luke, în lb. engl.). (n.tr.)

LIBRIS We know books

douăzeci și cinci de ani, a presupus Luke. Totuși, Pete era ușor desfigurată. Un semn din naștere, roșu-închis, i se întindea de la urechea dreaptă și până la marginea maxilarului. Dinții îi erau strâmbi și decolorați. Mustața neagră și-o lăsase, probabil, pe vremea când îi mai păsa încă de felul în care arăta, ca să distragă atenția de la dantura urâtă. Luke simțea la Pete o furie reprimată și și-a imaginat că însoțitorul lui ura lumea, poate pentru că îl urâțise, poate din alte motive. Probabil că avea și o teorie, cum țara era distrusă de vreo categorie socială pe care o ura: imigranții chinezi sau negroteii cu coada pe sus, ori clubul misterios compus din vreo zece oameni foarte bogați care controlează pe ascuns bursa de valori.

– La ce te zgâiești? l-a iscodit Pete.

Luke a ridicat din umeri și nu i-a răspuns. Pe masă era un ziar, deschis la un careu de cuvinte încrucișate, și un ciot de creion. Luke a privit leneș careul, a luat creionul și s-a apucat să completeze rebusul.

Au început să vină și alți vagabonzi. Doamna Lonigan a scos o stivă de castroane grele și un maldăr de linguri. Luke a găsit toate definițiile, cu excepția uneia: „Mică localitate în Danemarca!”, din șase litere. Pastorul Lonigan s-a uitat peste umăr la careul completat, a ridicat surprins din sprâncene și i-a șoptit nevastei:

– Aici se spulberă un cuget nobil!

Luke a găsit imediat și ultima dezlegare – Hamlet¹ – și a scris-o. Apoi s-a întrebat în sinea lui: „De unde am știut asta?”.

¹ Joc intraductibil de cuvinte între omonimele Hamlet = prinț al Danemarcei (personaj shakespearean) și hamlet = cătun (în lb. engl.). (n.tr.)

A despăturit ziarul și s-a uitat pe prima pagină, să vadă data. Era datat miercuri, 29 ianuarie 1958. Privirea i-a fost atrasă de titlul articolului central: LUNA SUA RĂMÂNE LEGATĂ DE PĂMÂNT. A citit mai departe:

Cape Canaveral, miercuri: Marina militară a SUA a renunțat astăzi la a doua tentativă de lansare a rachetei spațiale Vanguard, în urma multiplelor probleme tehnice.

Decizia survine la două luni după ce prima lansare Vanguard s-a încheiat cu un umilitor dezastru, când racheta a explodat la două secunde după inițierea lansării.

Speranțele americanilor de a lansa un satelit spațial care să rivalizeze cu satelitul sovietic Sputnik se îndreaptă acum spre rivala lui Vanguard, racheta balistică Jupiter, a armatei.

Pianina a scos un acord strident și Luke a ridicat ochii. Doamna Lonigan și soțul său începuseră să cânte primele acorduri introductive ale unui imn bine-cunoscut, *Oh, ce prieten avem în Iisus*, iar Luke li s-a alăturat, mulțumit că putea să și-l amintească.

Burbonul avea un efect ciudat, s-a gândit el. Era în stare să dezlege cuvinte încrucișate și să cânte un imn din memorie, dar nu știa cum o chema pe maică-sa. Poate că era alcoolic de ani întregi și asta îi atacase creierul. Se întreba cum de-a putut să îngăduie ca așa ceva să se întâmple.

După imn, pastorul Lonigan a mai citit câteva versete din Biblie și pe urmă le-a spus tuturor că mântuirea